

ชื่อสารนิพนธ์ : ศึกษาเปรียบเทียบภาวะผู้นำตามหลักพระพุทธศาสนา
กับภาวะผู้นำตามแนวคิดของ สตีเฟน อาร์. โควีย์

ผู้วิจัย : พระมหาอุคร สุทธิญา โณ (เกตุทอง)

ปริญญา : พุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิต (พระพุทธศาสนา)

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

: ผศ.ดร. สมิตธิพล เนตรนิมิต, ป.ธ.๕, พธ.บ.(ปรัชญา), พธ.ม.
(พระพุทธศาสนา), Ph.D. (Pali&Buddhist Studies).

วันสำเร็จสมบูรณ์ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๕

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ ๒ ประการ คือ ๑) เพื่อศึกษาภาวะผู้นำตามหลักพระพุทธศาสนากับภาวะผู้นำตามแนวความคิดของสตีเฟน อาร์. โควีย์ ๒) เพื่อเปรียบเทียบภาวะผู้นำตามหลักพระพุทธศาสนากับภาวะผู้นำตามแนวความคิดของ สตีเฟน อาร์. โควีย์

ผลการวิจัย พบว่า ภาวะผู้นำตามหลักพระพุทธศาสนา ผู้นำกับภาวะผู้นำมีความหมายต่างกัน ผู้นำหมายถึงคน ส่วนภาวะผู้นำหมายถึงสภาพที่เป็นนามธรรม เช่น ความสามารถหรืออิทธิพลในการนำ เป็นต้น ผู้นำแนวพุทธกำเนิดจากการที่มนุษย์ต้องการบุคคลผู้มีความรู้ความสามารถ มีศีลธรรมและคุณธรรม มาปกครองดูแล จนเกิดคำว่า มหาชนสมมติ กษัตริย์ และราชา สำหรับลักษณะผู้นำแนวพุทธ มีลักษณะเป็นผู้มีหลักธรรมในการเป็นผู้นำ เช่น หลักในการครองตน ด้วยคุณธรรม ๕ ประการ ครองคนด้วยหลักพรหมวิหาร และครองงานด้วยหลัก การมีวิสัยทัศน์ มีปัญญา นอกจากนี้หลักธรรมในทางพระพุทธศาสนา เพื่อการเป็นผู้นำที่ดียังมีอีกเป็นจำนวนมาก ในงานวิจัยนี้ได้นำมากล่าวคือ หลักจักรวรรดิวัตร๑๒ หลักทศพิธราชธรรม๑๐ หลักราชสังหวัตรธรรม ๔ หลักออคติ ๔ หลักพรหมวิหาร ๔ หลักสาราณียธรรม ๖ หลักอธิปไตย ๓ โดยเฉพาะธรรมาธิปไตย ที่ทำให้ผู้นำมองเป้าหมายและวิธีการให้ประสานกันทั้งคนและงาน โดยมีภาวะผู้นำตามหลักสัปปริสธรรม ๗ และหลักอปริหานิยธรรม ๗ อนึ่งผู้นำควรมีอำนาจบารมี ซึ่งหลักธรรมที่สนับสนุนคือ หลักพละ ๔ มีปัญญาพละ เป็นต้น ผู้นำที่มีหลักธรรมตามที่กล่าวมานี้สามารถเป็นผู้นำที่ดีในทางพระพุทธศาสนา นำหมู่คณะไปสู่ความเจริญ ความหมดจด บริสุทธิผ่องแผ้วได้ ส่วนผู้นำตามแนวคิดของ สตีเฟน อาร์. โควีย์ พบว่า ผู้นำในทัศนะนี้ ควรเป็นผู้มี

ปัญญา มีวิสัยทัศน์ มีเป้าหมายที่ชัดเจน มีความเป็นกลางไม่โอนเอียงข้างใดข้างหนึ่ง รู้จักเสริมสร้างและพัฒนาตนเอง ทั้งด้านกายภาพ สังคม อารมณ์ จิตใจและสติปัญญา จึงจะเป็นผู้นำที่สามารถนำพาองค์กรไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองได้

ในการเปรียบเทียบ ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบภาวะผู้นำของทั้ง ๒ ทฤษฎี ใน ๑ ด้าน คือ ๑) ด้านความหมาย ๒) ด้านเป้าหมาย ๓) ด้านลักษณะของผู้นำ ๔) ด้านพฤติกรรม ๕) ด้านบทบาท ๖) ด้านคุณสมบัติ ๗) ด้านหลักธรรม จากการเปรียบเทียบพบว่า ทั้งพระพุทธศาสนา และ สติเฟ้น โควิทย์ มีความเหมือนกันในด้านที่หมายถึงผู้ที่ช่วยให้คนไปถึงจุดหมาย และผู้ที่เป็นใหญ่ในหมู่ ต่างกันตรงที่พุทธศาสนานำเพื่อให้พ้นทุกข์ ส่วนโควิทย์เพื่อความสำเร็จขององค์กร ด้านเป้าหมายเหมือนกันตรงเพื่อบรรลุผลตามที่วางแผนไว้ ต่างกันตรงที่พุทธศาสนาเน้นเรื่องความดี ความบริสุทธิ์ หมกจืด แต่โควิทย์ เน้นเรื่องความสำเร็จทางด้านธุรกิจ ด้านลักษณะทั้งพระพุทธศาสนาและโควิทย์ เห็นตรงกันว่าผู้นำต้องมีคือ ต้องมีปัญญา และมีวิสัยทัศน์ ต่างกันตรงที่พุทธศาสนาเน้นการให้และเสียสละ ส่วนโควิทย์เน้นการคิดแบบชนะด้วยกันทั้งสองฝ่าย ด้านพฤติกรรมเหมือนกันคือตรงที่การเป็นแบบอย่างที่ดี การประพฤติตามหลักเหตุผล และการมีอหยาศัยดี ต่างกันตรงที่พุทธศาสนา เน้นปฏิบัติตนเพื่อความเพียงพอ โควิทย์ เน้นการค้นหานวัตกรรมใหม่ ๆ และพระพุทธศาสนาเน้นศีลธรรม แต่โควิทย์เน้นกฎหมายและค่านิยมของสังคม ด้านบทบาททั้งพระพุทธศาสนาและโควิทย์เหมือนกันตรงที่การมีภาวะผู้นำในตัวเอง ต่างกันตรงที่พระพุทธศาสนาเน้นพัฒนาจิตใจ ส่วนโควิทย์เน้นพัฒนาธุรกิจ ด้านคุณสมบัติทั้งพระพุทธศาสนาและโควิทย์ เหมือนกันตรงที่ต้องมีความรู้ความสามารถ และแก้ไขความขัดแย้งได้ ต่างกันตรงที่พุทธศาสนาผู้นำได้รับการคัดเลือกจากสังคม ส่วนโควิทย์ได้รับการคัดเลือกจากองค์กร ด้านหลักธรรมเหมือนกันตรงที่หลักการวางตัวเป็นกลางไม่ลำเอียง ต่างกันตรงที่พระพุทธศาสนาเน้นการเอาธรรมมาเป็นเครื่องในการประพฤติปฏิบัติ ส่วนโควิทย์ไม่เน้นการนำเอาธรรมมาเป็นเครื่องมือพัฒนา เพียงพูดถึงการพัฒนาเท่านั้น

Thematic Paper Title : A Comparative Study of Leadership in Buddhism
and Leadership of Stephen R. Covey

Researcher : Ven. Phramaha Udon Sutthiyano (Ketthong)

Degree : Doctor of Philosophy (Buddhist Studies)

Thematic Paper Supervisor : Assist. Prof. Dr. Smithipol Netnimitra, Pali IX, B.A.,
(Philosophy), M.A. (Buddhist Studies), Ph.D. (Pali & Buddhist
Studies).

Date of Completion 13 March, 2011

ABSTRACT

This thematic paper has two objectives : (1) to study leadership principles of Buddhism and the idea of Stephen R. Covey; and (2) to compare the leadership of Buddhism and the idea of Stephen R. Covey. This is qualitative and document-style research.

From the study, it is found that the state of being a leader in accordance with Buddhist principles, the leader and the state of being a leader have different meanings. The leader means a person while the state of being a leader means a state of an abstract for example the ability or the influence in leading, etc. The origin of the Buddhist style of leader came from the need of human beings in having people who had such knowledge, abilities, moralities and virtues to rule them. Later on, this had led the words of ‘pretending crowds’ and ‘kings’. The characteristics of the Buddhist leader consists of having the principles of Dhammas in being a leader; i.e. self-care principle with the Fivefold Virtue, ruling people with Brahmavihāra (the Divine States) and working by having vision and wisdom. There are still a lot more of Dhamma principles in Buddhism for being a good leader. Some principles are brought to be used in this research namely: the Twelve Chakkawadhiwatts; Dasarājadhamma (the Tenfold Virtue or duty of the king); Rajasanghavatthudhamma (the 4 principles of kindly treatment); the Four Bias to be refrained; the Four Brahmavihāra (the 4 Divine States); the Six Sārāṇiyadhamma (the 6 virtues for fraternal living); and the Three Sovereignties, especially the Dhamma Sovereignty that helps

the leader to view the objectives and the means for a good coordination between the people and the works by having the state of being a leader in accordance with the principles of the Seven Sappurisa-dhamma (the 7 qualities of a good man) and the Seven Aparihāniyadhamma (the 7 conditions of welfare). Somehow, the leader should have the power of Pārami (stages of spiritual perfection) with the supportive Dhammas; for instance, the Four Bala (the 4 energies; i.e. wisdom Bala). The leader who has the principles of Dhammas accordingly, will be able to be a good leader in Buddhism leading groups of people or teams to the pure prosperities. It is also found that the leader of Stephen R. Covey's view should have clear wisdom, vision and objectives; including being in the justice by not taking sides, knowing how to reinforce and improve himself in the fields of body and mind, societies, emotions, and wisdom. He then will be able to be the leader who could lead the organization to the prosperous progresses.

In comparison, I as the researcher, compared the leader in views of the two theories among the seven areas: 1) the definitions; 2) the objectives; 3) the characteristics of a leader; 4) the behaviors; 5) the roles; 6) the qualifications; and 7) the Dhamma principles. From comparison, it is found that both the theories in Buddhism and of Stephen R. Covey's are the same in the aspect of the leader: the leader is the one who helps people to reach their goals; and is the greatest one in the group or team. The different view of the leader: the Buddhist Dhamma principles lead to the free from sorrows; while Covey's theories are for the success of the organization. In view of reaching the objectives as planned, the theories in both Buddhism and of Covey's are the same. But in Buddhism, it emphasizes virtues and the pureness; while Covey emphasizes the success of business. In view of the characteristics of a leader, both Buddhism and Covey's agree that the leader must wisdom and vision. While the difference is that Buddhism emphasizes the giving and sacrificing; Covey's does on win-win situation for both sides. In the aspect of behaviors, both Buddhism and of Covey's are the same in that they are good models and conducts in accordance with the principles of the causes and effects, and having good temperament. While the difference is that Buddhism emphasizes the self-conduct for moderation but Covey's does the searching of the new innovations. Buddhism also emphasizes moralities while Covey's does the law and social values. In the aspect of the roles, both Buddhism and Covey's are the same at the point of having self-leadership; while the different one is that Buddhism aims the development of the mind; but Covey aims for business instead. In the aspect

of the qualifications, Buddhism and Covey's are the same in that the leader must have such abilities to resolve the conflicts; while the difference is that the leader in Buddhism is selected by the people in societies; while of Covey's is selected by the organization. Lastly in the aspect of the Dhamma principles, the likeness is being in justice; while the difference is that Buddhism aims the Dhamma usage as the tool for self-conducting development; while Covey's does not target the usage of it as the tool, just only mentions about the development.